

מי שהחשיך פרק עשרים וארבע שבת קנו.

עין משפט נר מצוה

ל' א מ"י פ"ב מהלכות
י"ד ע"ה ש"ה פ"ב סמנ
לאון ע"ה הלכה פ"ב סמנ
מק"פ ס"ף א'
ב ג א"י ש"ה הלכה פ"ב
והמנ ע"ה ט"ש פ"ב א"ח
ס"י מק"פ ס"ף א'
ל' ד מ"י ש"ה הלכה פ"ב סמנ
ש"ה ט"ש פ"ב א"ח סמנ
מ"ה ס"ף א'
ל"ה א מ"י ש"ה הלכה פ"ב
והמנ ע"ה ט"ש פ"ב א"ח
ס"י מק"פ ס"ף א'
ל"ה א מ"י ש"ה הלכה פ"ב סמנ
ש"ה ט"ש פ"ב א"ח סמנ
מ"ה ס"ף א'
ל"ה א מ"י ש"ה הלכה פ"ב
והמנ ע"ה ט"ש פ"ב א"ח
ס"י מק"פ ס"ף א'
ל"ה א מ"י ש"ה הלכה פ"ב סמנ
ש"ה ט"ש פ"ב א"ח סמנ
מ"ה ס"ף א'

אין משקין ושוחטין את המדבריות. הוה מני למימר להניא
כנגדויות ומנוקין למיין כדלמנ צפרק כירה (לעל דף מה):
לבר ממוקצה מחמת איסור. וכגון איסור דלחיייה צדיס
כגון נר שהדליקו באותו שבת כדפירשתי צפ"ק בסופו:
והלכתא מעת ר"ע. לא גרס

אין מבקעין עצים מן הקורות ולא מן הקורה
שגשברה ביו"ט רבי יוחנן הוא רבי יוסי
בר יהודה מתני לה תא שמע: במתחילין
בערימת התבן אבל לא בעצים שבמוקצה
התם בארזי ואשוחי דמוקצה מחמת חסרון
כיס אפילו רבי שמעון מודה ת"ש דר"אין
משקין ושוחטין את המדבריות אבל משקין
ושוחטין את הבייתות ר' יוחנן סתמא אחרינא
אשכח ב"ש אומרים מגביהין מעל השלחן
המטבלה כולה ומנערה וא"ר נחמן אנו אין לנו
אלא ב"ש רבי יהודה וב"ה כר"ש פליגי בה
רב אחא ורבינא חד אמר בכל השבת כולה
הלכה כר"ש לבר ממוקצה מחמת מיאוס
ומאי ניהו ונ"ר ישן וחד אמר במוקצה מחמת
מיאוס נמי הלכה כר"ש לבר ממוקצה מחמת
איסור ומאי ניהו נר שהדליקו בה באותה
שבת אבל מוקצה מחמת חסרון כיס אפילו
ר"ש מודה דתנן כל הכלים ניטלין בשבת
חוץ ממסר הגדול ויתד של מחרישה:
מתני' מפירין נדרים בשבת ונשאלין
את המאור ומודדין את המטלית ומודדין את
המקוה ומעשה בימי אביו של רבי צדוק
ובימי אבא שאול בן בטנית שפקקו את
המאור בטפיה וקשרו את המקידה
בגמיו לידע אם יש בגיגית פותח טפח אם
לא ומדבריה למדנן שפוקקין ומודדין
וקושרין בשבת גמ' איבעיא להו הפרה
בין לצורך ובין שלא לצורך ושאלהו לצורך
אין שלא לצורך לא ומושום הכי פלגניהו
מודדין או דילמא הפרה נמי לצורך אין
שלא לצורך לא והא דקא פליג להו מהדרי
משום דהפרה אין צריך ב"ד ושאלהו צריכה
ב"ד ת"ש דתני זומי דבי רב פפא מפירין
נדרים בשבת לצורך השבת לצורך השבת
אין שלא לצורך השבת לא לישנא אחרינא
איבעיא להו לצורך אתרווייהו קתני ושלא
לצורך לא אלמא הפרת נדרים מעת לעת
או דילמא כי קתני לצורך אשאלהו הוא
דקתני אבל הפרת נדרים אפילו שלא לצורך
אלמא הפרת נדרים כל היום תא שמע דתני
רב זומי דבי רב פפי מפירין נדרים בשבת
לצורך השבת לצורך השבת אין שלא לצורך
השבת לא אלמא הפרת נדרים מעת לעת
א"ר אשי והאנן תנן הפרת נדרים כל היום
ויש בדבר להקל ולהחמיר כיצד נדרה לילי
שבת מיפר לילי שבת ויום השבת עד
שתחשך נדרה עם חשכה מיפר עד שלא
תחשך שאם לא הפר משחשכה אינו יכול
להפר תנאי היא דתניא הפרת נדרים כל
היום ר' יוסי בר יהודה ורבי אלעזר ברבי
שמעון אמרו מעת לעת: ונשאלים לנדרים:
איבעיא להו בשלא היה לו פנאי או דלמא
אפילו היה לו פנאי תא שמע דאודקיקו
דרב זירא וישרו ליה נדריה ואף עב גב דהוה ליה שפקקו
את המאור בטפיה וקשרו את המקידה בגמיו: אמר רב יהודה
אמר רב הילקמי קטנה היתה בין שני בתים [וטומאה היתה שם]

אין מבקעין עצים מן הקורות ולא מן הקורה
שגשברה ביו"ט רבי יוחנן הוא רבי יוסי
בר יהודה מתני לה תא שמע: במתחילין
בערימת התבן אבל לא בעצים שבמוקצה
התם בארזי ואשוחי דמוקצה מחמת חסרון
כיס אפילו רבי שמעון מודה ת"ש דר"אין
משקין ושוחטין את המדבריות אבל משקין
ושוחטין את הבייתות ר' יוחנן סתמא אחרינא
אשכח ב"ש אומרים מגביהין מעל השלחן
המטבלה כולה ומנערה וא"ר נחמן אנו אין לנו
אלא ב"ש רבי יהודה וב"ה כר"ש פליגי בה
רב אחא ורבינא חד אמר בכל השבת כולה
הלכה כר"ש לבר ממוקצה מחמת מיאוס
ומאי ניהו ונ"ר ישן וחד אמר במוקצה מחמת
מיאוס נמי הלכה כר"ש לבר ממוקצה מחמת
איסור ומאי ניהו נר שהדליקו בה באותה
שבת אבל מוקצה מחמת חסרון כיס אפילו
ר"ש מודה דתנן כל הכלים ניטלין בשבת
חוץ ממסר הגדול ויתד של מחרישה:
מתני' מפירין נדרים בשבת ונשאלין
את המאור ומודדין את המטלית ומודדין את
המקוה ומעשה בימי אביו של רבי צדוק
ובימי אבא שאול בן בטנית שפקקו את
המאור בטפיה וקשרו את המקידה
בגמיו לידע אם יש בגיגית פותח טפח אם
לא ומדבריה למדנן שפוקקין ומודדין
וקושרין בשבת גמ' איבעיא להו הפרה
בין לצורך ובין שלא לצורך ושאלהו לצורך
אין שלא לצורך לא ומושום הכי פלגניהו
מודדין או דילמא הפרה נמי לצורך אין
שלא לצורך לא והא דקא פליג להו מהדרי
משום דהפרה אין צריך ב"ד ושאלהו צריכה
ב"ד ת"ש דתני זומי דבי רב פפא מפירין
נדרים בשבת לצורך השבת לצורך השבת
אין שלא לצורך השבת לא לישנא אחרינא
איבעיא להו לצורך אתרווייהו קתני ושלא
לצורך לא אלמא הפרת נדרים מעת לעת
או דילמא כי קתני לצורך אשאלהו הוא
דקתני אבל הפרת נדרים אפילו שלא לצורך
אלמא הפרת נדרים כל היום תא שמע דתני
רב זומי דבי רב פפי מפירין נדרים בשבת
לצורך השבת לצורך השבת אין שלא לצורך
השבת לא אלמא הפרת נדרים מעת לעת
א"ר אשי והאנן תנן הפרת נדרים כל היום
ויש בדבר להקל ולהחמיר כיצד נדרה לילי
שבת מיפר לילי שבת ויום השבת עד
שתחשך נדרה עם חשכה מיפר עד שלא
תחשך שאם לא הפר משחשכה אינו יכול
להפר תנאי היא דתניא הפרת נדרים כל
היום ר' יוסי בר יהודה ורבי אלעזר ברבי
שמעון אמרו מעת לעת: ונשאלים לנדרים:
איבעיא להו בשלא היה לו פנאי או דלמא
אפילו היה לו פנאי תא שמע דאודקיקו
דרב זירא וישרו ליה נדריה ואף עב גב דהוה ליה שפקקו
את המאור בטפיה וקשרו את המקידה בגמיו: אמר רב יהודה
אמר רב הילקמי קטנה היתה בין שני בתים [וטומאה היתה שם]

אין מבקעין עצים מן הקורות ולא מן הקורה
שגשברה ביו"ט רבי יוחנן הוא רבי יוסי
בר יהודה מתני לה תא שמע: במתחילין
בערימת התבן אבל לא בעצים שבמוקצה
התם בארזי ואשוחי דמוקצה מחמת חסרון
כיס אפילו רבי שמעון מודה ת"ש דר"אין
משקין ושוחטין את המדבריות אבל משקין
ושוחטין את הבייתות ר' יוחנן סתמא אחרינא
אשכח ב"ש אומרים מגביהין מעל השלחן
המטבלה כולה ומנערה וא"ר נחמן אנו אין לנו
אלא ב"ש רבי יהודה וב"ה כר"ש פליגי בה
רב אחא ורבינא חד אמר בכל השבת כולה
הלכה כר"ש לבר ממוקצה מחמת מיאוס
ומאי ניהו ונ"ר ישן וחד אמר במוקצה מחמת
מיאוס נמי הלכה כר"ש לבר ממוקצה מחמת
איסור ומאי ניהו נר שהדליקו בה באותה
שבת אבל מוקצה מחמת חסרון כיס אפילו
ר"ש מודה דתנן כל הכלים ניטלין בשבת
חוץ ממסר הגדול ויתד של מחרישה:
מתני' מפירין נדרים בשבת ונשאלין
את המאור ומודדין את המטלית ומודדין את
המקוה ומעשה בימי אביו של רבי צדוק
ובימי אבא שאול בן בטנית שפקקו את
המאור בטפיה וקשרו את המקידה
בגמיו לידע אם יש בגיגית פותח טפח אם
לא ומדבריה למדנן שפוקקין ומודדין
וקושרין בשבת גמ' איבעיא להו הפרה
בין לצורך ובין שלא לצורך ושאלהו לצורך
אין שלא לצורך לא ומושום הכי פלגניהו
מודדין או דילמא הפרה נמי לצורך אין
שלא לצורך לא והא דקא פליג להו מהדרי
משום דהפרה אין צריך ב"ד ושאלהו צריכה
ב"ד ת"ש דתני זומי דבי רב פפא מפירין
נדרים בשבת לצורך השבת לצורך השבת
אין שלא לצורך השבת לא לישנא אחרינא
איבעיא להו לצורך אתרווייהו קתני ושלא
לצורך לא אלמא הפרת נדרים מעת לעת
או דילמא כי קתני לצורך אשאלהו הוא
דקתני אבל הפרת נדרים אפילו שלא לצורך
אלמא הפרת נדרים כל היום תא שמע דתני
רב זומי דבי רב פפי מפירין נדרים בשבת
לצורך השבת לצורך השבת אין שלא לצורך
השבת לא אלמא הפרת נדרים מעת לעת
א"ר אשי והאנן תנן הפרת נדרים כל היום
ויש בדבר להקל ולהחמיר כיצד נדרה לילי
שבת מיפר לילי שבת ויום השבת עד
שתחשך נדרה עם חשכה מיפר עד שלא
תחשך שאם לא הפר משחשכה אינו יכול
להפר תנאי היא דתניא הפרת נדרים כל
היום ר' יוסי בר יהודה ורבי אלעזר ברבי
שמעון אמרו מעת לעת: ונשאלים לנדרים:
איבעיא להו בשלא היה לו פנאי או דלמא
אפילו היה לו פנאי תא שמע דאודקיקו
דרב זירא וישרו ליה נדריה ואף עב גב דהוה ליה שפקקו
את המאור בטפיה וקשרו את המקידה בגמיו: אמר רב יהודה
אמר רב הילקמי קטנה היתה בין שני בתים [וטומאה היתה שם]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מנכרין וכו'
מנין הפ"ד והפ"ה מה"ד
בימות שרעות חוץ
לחומר ובאות ולנת חוץ
המחוס: (ב) ד"ה ואל
המטבלה לידע אם יש בה
ש"ה על ע"ה: (ג) ד"ה
בטפיה פ"ה על ט"ה ויתד
ו"י (בשם) תלמידי ו"י ג"ה
ה"ה: (ד) ד"ה לנדר ופ"ה
ו"י ש"ה לנדר ופ"ה ופ"ה
מ"ה והאנן תנן בשבת
נדרים ה"ה: (ה) ד"ה
ד"ה הלקמי ו"י ש"ה ד"ה
מחילי כ"ה כדמ"ה:
כ"ה סככת שבת ב"ד

לעוי רש"י

קולטרא. יקנן של
מחרישה (היתד הפולחן את
הקרקע).

מוסף רש"י

אין מבקעין עצים מן הקורות ולא מן הקורה
שגשברה ביו"ט רבי יוחנן הוא רבי יוסי
בר יהודה מתני לה תא שמע: במתחילין
בערימת התבן אבל לא בעצים שבמוקצה
התם בארזי ואשוחי דמוקצה מחמת חסרון
כיס אפילו רבי שמעון מודה ת"ש דר"אין
משקין ושוחטין את המדבריות אבל משקין
ושוחטין את הבייתות ר' יוחנן סתמא אחרינא
אשכח ב"ש אומרים מגביהין מעל השלחן
המטבלה כולה ומנערה וא"ר נחמן אנו אין לנו
אלא ב"ש רבי יהודה וב"ה כר"ש פליגי בה
רב אחא ורבינא חד אמר בכל השבת כולה
הלכה כר"ש לבר ממוקצה מחמת מיאוס
ומאי ניהו ונ"ר ישן וחד אמר במוקצה מחמת
מיאוס נמי הלכה כר"ש לבר ממוקצה מחמת
איסור ומאי ניהו נר שהדליקו בה באותה
שבת אבל מוקצה מחמת חסרון כיס אפילו
ר"ש מודה דתנן כל הכלים ניטלין בשבת
חוץ ממסר הגדול ויתד של מחרישה:
מתני' מפירין נדרים בשבת ונשאלין
את המאור ומודדין את המטלית ומודדין את
המקוה ומעשה בימי אביו של רבי צדוק
ובימי אבא שאול בן בטנית שפקקו את
המאור בטפיה וקשרו את המקידה
בגמיו לידע אם יש בגיגית פותח טפח אם
לא ומדבריה למדנן שפוקקין ומודדין
וקושרין בשבת גמ' איבעיא להו הפרה
בין לצורך ובין שלא לצורך ושאלהו לצורך
אין שלא לצורך לא ומושום הכי פלגניהו
מודדין או דילמא הפרה נמי לצורך אין
שלא לצורך לא והא דקא פליג להו מהדרי
משום דהפרה אין צריך ב"ד ושאלהו צריכה
ב"ד ת"ש דתני זומי דבי רב פפא מפירין
נדרים בשבת לצורך השבת לצורך השבת
אין שלא לצורך השבת לא לישנא אחרינא
איבעיא להו לצורך אתרווייהו קתני ושלא
לצורך לא אלמא הפרת נדרים מעת לעת
או דילמא כי קתני לצורך אשאלהו הוא
דקתני אבל הפרת נדרים אפילו שלא לצורך
אלמא הפרת נדרים כל היום תא שמע דתני
רב זומי דבי רב פפי מפירין נדרים בשבת
לצורך השבת לצורך השבת אין שלא לצורך
השבת לא אלמא הפרת נדרים מעת לעת
א"ר אשי והאנן תנן הפרת נדרים כל היום
ויש בדבר להקל ולהחמיר כיצד נדרה לילי
שבת מיפר לילי שבת ויום השבת עד
שתחשך נדרה עם חשכה מיפר עד שלא
תחשך שאם לא הפר משחשכה אינו יכול
להפר תנאי היא דתניא הפרת נדרים כל
היום ר' יוסי בר יהודה ורבי אלעזר ברבי
שמעון אמרו מעת לעת: ונשאלים לנדרים:
איבעיא להו בשלא היה לו פנאי או דלמא
אפילו היה לו פנאי תא שמע דאודקיקו
דרב זירא וישרו ליה נדריה ואף עב גב דהוה ליה שפקקו
את המאור בטפיה וקשרו את המקידה בגמיו: אמר רב יהודה
אמר רב הילקמי קטנה היתה בין שני בתים [וטומאה היתה שם]

מוסף תוספות

א. (ד) מדבריות. רמב"ן.
ב. דמורי הוה ר"ש. רמב"ן.
ג. [ו] והבית טהור. תוס'.
ה"ה. לברוק אם יש
שם פותח טפח. תוס'.
ה"ה. ומגעת מחתל.
ז. תוס' מהרש"א.
ח. הרחבה טפח כגמי
ושלשית והפסידה כנגד
סדק הגיגית. תוס' ה"ה.
ט. ומביאה הטומאה מבית
ב"ה. אי קשרו המקידה
בגמיו בראש קנה לשער
אם יש בו פותח טפח.
תוס' ה"ה.

רב נסים גאון

מפירין נדרים בשבת. אמרו
בדבריהם (פ"ה) מפני מה
נדרים שבת מפירין אותן
בשבת, שאם חשבה ולא
הפר אינו יכול להפר. ורבי
יוסי בר יהודה רבי אלעזר
נדרים ששמו הפרת
ב"ה. מעת לעת אין הלכה
כמותם כדרישנן בנדרים
בפרק נערה המאורסה (דף
כו) שאין הלכה כאותו הוגו.
ל"ה סבר למעשר עובדי כ"ה
ה"ה וז"ל, אמר ליה רב הכי
אמר רב הכי אין הלכה
כמותם כדרישנן בנדרים
הפרת נדרים בשבת ביאור
בדבר זה תנא, והוא
שאמרו לא יאמר אדם
לאשתו מיפר ליכי בדרך
שאוור בחול אלא [אומר]
לה [שלי והלכתי] ט"ל ושתי
והנדר בטל מאלתי. א"ר
יהונן וצריך שיבטל בלבו.
תנאי בית שמאי אמורים
בבבטל בלבו ויערב בחול
מוציא כבשתי, ובי"ה
אמורים אחר זה ואחד זה
בבטל בלבו ואינו צריך
להוציא בשתי. ומצאנו
עוד בפרק נערה המאורסה
(דף כו).

רבינו הגנאל

אין מבקעין עצים מן
הקורות ולא מן הקורה
שגשברה. ומפירין היא כ"ה יוסי בר יהודה מתני לה רבי יוחנן וליה סתמא. ואמרין תוב ת"ש מתחילין בערימת התבן אבל
לא בעצים שבמוקצה. ומפירין התם בארזי ואשוחי דמוקצה מחמת חסרון כ"ה דאפילו ר' שמעון מודה. פי' ארזי ואשוחי,
עצי ארזים וברזשים העשויין לקורות שאין דעתו של אדם עליהן להטקינן תחת הבשילו ונמנר וקוצה אותן. ואמרין תוב
אין משקין ושוחטין את המדבריות אבל משקין ושוחטין את הבייתות, והנה סתמא כ"ה יהודה, ורבי יוחנן סביר ליה הילכתא
כסתם משקין הילכתא אלהתא. ומפירין ר' יהודה סתמא אחרתא אשכח, ב"ה א מגביהין מעל השלחן עצמות וקלפין
ב"ה א מסלק את המטבלה כולה ומנערה, ואמר רב נחמן אנו אין לנו אלא כ"ה יהודה ובי"ה כ"ה שמעון, והילכתא
כ"ה שמעון ובדפסק ר' יוחנן. פליגי בה רב אחא ורבינא, חד אמר כולה שבת הילכתא כ"ה שמעון בר ממוקצה מחמת
הגדול

שגשברה. ומפירין היא כ"ה יוסי בר יהודה מתני לה רבי יוחנן וליה סתמא. ואמרין תוב ת"ש מתחילין בערימת התבן אבל
לא בעצים שבמוקצה. ומפירין התם בארזי ואשוחי דמוקצה מחמת חסרון כ"ה דאפילו ר' שמעון מודה. פי' ארזי ואשוחי,
עצי ארזים וברזשים העשויין לקורות שאין דעתו של אדם עליהן להטקינן תחת הבשילו ונמנר וקוצה אותן. ואמרין תוב
אין משקין ושוחטין את המדבריות אבל משקין ושוחטין את הבייתות, והנה סתמא כ"ה יהודה, ורבי יוחנן סביר ליה הילכתא
כסתם משקין הילכתא אלהתא. ומפירין ר' יהודה סתמא אחרתא אשכח, ב"ה א מגביהין מעל השלחן עצמות וקלפין
ב"ה א מסלק את המטבלה כולה ומנערה, ואמר רב נחמן אנו אין לנו אלא כ"ה יהודה ובי"ה כ"ה שמעון, והילכתא
כ"ה שמעון ובדפסק ר' יוחנן. פליגי בה רב אחא ורבינא, חד אמר כולה שבת הילכתא כ"ה שמעון בר ממוקצה מחמת
הגדול